

του. Ὅτε ἤρχισαν νὰ γίνωνται αἱ διὰ τὴν νύκτα ἐτοιμασίαι, εἰδοποιήθη ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος, ὅτι ἤθελεν εἰσελθεῖν εὐσεβῶς εἰς τὸν πύργον διὰ τὴν συντροφίαν, ἐκτὸς ἂν ἀπεφάσιζε τις νὰ πλαγιάσῃ εἰς κοιτῶνα, ὅπου ἐνομίζετο ὅτι ἐσύχναζαν φαντάσματα· ἐπειδὴ δὲ πάντες ἐγνώριζαν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὑπεράνω τοιοῦτων προλήψεων, ἐπρότειναν νὰ λάβῃ τὸ αἰκίμα, ὡς ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου κινδυνεύων νὰ μὴ καλοκοιμηθῇ εἰς τοιοῦτον ὑποπτον θάλαμον. Ὁ ἀξιωματικὸς εὐγνωμόνως ἐδέχθη τὴν προτίμησιν· ἀφοῦ δ' ἐμύθευε τῶν ἡδονῶν τῆς ἐσπέρας, ἐπλαγιάσθη μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐκδίδκῃσιν ἀπὸ τῶν κατ' ὅποιονδήποτε, ὅστις ἤθελε ζητήσῃ νὰ τοῦ ἐνοχλήσῃ τὴν ἀνάπαυσιν. Ἀφῆκε δὲ ἀναμμύνον τὸν λύχνον, κ' ἔθηκε τὰ δύο πιστόλια γεμάτα εἰς τὸ πλάγιον τῆς κλίνης του.

Μόλις εἶχε κοιμηθῇ μίαν ὥραν, κ' ἐξύπνισεν αὐτὸν σεμνοπρεπὴς ὡδὴ. Κυτάζας. Ἰδεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θαλάμου τρεῖς κυρίας τανταστικῶς πράσινα ἐνδεδυμένας, καὶ φαλλοῦσας· ἤκουε δ' ευχαρίστως ὡς τινὰ· ἀλλὰ, τίλος, ἐφάρυνθη. “Κυρίαι,” εἶπε, “τὸ ἄσμα εἶναι καλόν, ἀλλὰ μονότονον· παραιαλῶ, ἀλλάζετε τὸν ἦχον.” Αἱ κυρίαι ἐξηκολοῦσαν ψάλλουσαι. Ἐπὶ πληξεν αὐτάς, ἀλλ' ἡ μουσικὴ δὲν διεκόπτετο. Ὁ ἀξιωματικὸς ἤρχισε νὰ θυμῶν. “Κυρίαι,” εἶπε, “τὸ κίνημά σας τοῦτο μὲ φαίνεται παιγνίδιον, σκοπὸν ἔχον νὰ μὲ φοβίσῃ· τὸ κρῖνον δὲ ὀχληρὸν, καὶ θέλω σᾶς καταπάσαι με βίαν.” Ταῦτα εἰπὼν, ἤρχισε νὰ χειρομαλάσῃ τὰ πιστόλιά του. Αἱ κυρίαι ἀκόμη ἔφαλλαν. Ὁργίσθη τότε μὲ τὰ σωστά του. “Πάντε λεπτὰ μόνον θέλω περιμένειν, ἔπειτα δὲ σκοπεύω νὰ πυροβολήσω ἀδιστακτικῶς.” Τὸ ἄσμα ἔτι ἐξηκολοῦσε τὰ πέντε λεπτὰ ἐξέπνευσαν. “Σᾶς δίδω ἀκόμη καιρὸν,” εἶπεν, “ἐνὸς ἡμιῶν εἰκοσι.” Τοῦτο ἐνήργησεν οὐχὶ μᾶλλον τῶν προτέρων ἀπειλῶν. Ἡρίθμησε λοιπὸν ἐν, — δύο, — τρία, κτλ· ἀλλὰ φθάσας εἰς τὸ τίλος τοῦ εἰρημένου ἀριθμοῦ, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ πυροβολήσῃ ἐπαναλαβὼν, ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους ἀριθμοὺς, δεκαεπτὰ, — δεκαοκτὼ, — δεκαεννέα μὲ ἱκανὰς παύσεις ἐν τῷ μεταξύ, καὶ μὲ βεβαίωσιν ὅτι τὰ πιστόλια ἦσαν σηκωμένα. Αἱ κυρίαι εἰστίε ἔφαλλαν. Μόλις ἐπρόφερε τὴν λέξιν εἰκοσι, καὶ ἐπυροβόλησεν ἀμφότερα τὰ πιστόλια κατὰ τῶν μουσικῶν νεανίδων, — ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ φαλμαδία ἐξηκολοῦσε. Τρόμος ἐπέπεσε νῦν εἰς τὸν ἀξιωματικόν, κατὰ συνήθειαν τοῦ ὅπου οὗτος ἦτον ἀσθενὴς ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας.

Τὸ τέχνασμα, διὰ τοῦ ὅπου αὐτὸν ἠπάτησαν, ἦτο συντόμως τὸ ἐπόμενον· αἱ ψαλτρικαὶ εὐρίσκοντο εἰς πλησιάζοντα θάλαμον· ἐπυροβόλησε δὲ μόνον εἰς τὴν ἀνανάκλασιν αὐτῶν, ἥτις ἐρίπτετο εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἐκοιμάτο, ὑπὸ τοῦ κατόπτρου.

Εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν τὸ φαινόμενον ὀλοκληρὸν ἐξηγεῖται διὰ τῶν ἀπλῶν καὶ πασιγνώστων νόμων τῆς τοῦ φωτὸς ἀντανάκλασεως. Ἀλλ' ἐάν ἡ ἀπάτη δὲν ἐξηγεῖτο, μ' ὅπου οὗς λόγους ἡδύνατο ποτὲ ὁ ἄνθρωπος

πορ νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι ὁ θάλαμος δὲν εἶχε τῶντοι στοιχεῖα; Βίβαια ἤθελεν εἰσελθεῖν ἐν ἀπὸ τὰ πλέον συμπερασματικὰ περὶ βορβολάων ἱστορήματα. Ἀν ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν κλίνην νὰ ἐξετάσῃ, αἱ κυρίαι ἤθελεν ὑπὸ τὴν σφύρην ἀπ' ἐμπροσθεν τοῦ κατόπτρου, καὶ τὸ φάντασμα ἤθελε χαθῇ· ἀφοῦ ἐπλαγιάσθη, ἤθελεν πάλιν ἀναλάβειν τὴν θέσιν αὐτῶν, καὶ ἡ ὀπτασία ἤθελε πάλιν φανῇ ἐνώπιόν του.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ.—Μόλις παρῆλθε μία ἑκατονταετηρίς ἀπὸ τὰ βάρβαρα ἔθνη τῆς Ἀρκτοῦ κατέκλιναν εἰς τὴν νοτιο-εὐρωπαϊκὴν, καὶ ἠφάνισθησαν σχεδὸν ὅλα τὰ πολιτεύματα τῶν Ῥωμαϊκῶν γνώσεων καὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὅχι μόνον αἱ κομφαί τ' ἔχον, αἱ τὴν τρυφὴν ὑπηρετοῦσαι, καὶ ὑπ' αὐτῆς διατηρούμεναι, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ὠφελίμων τεχνῶν, χωρὶς τὰς ὑποίας μόνις δύναται νὰ υπάρξῃ ζωὴ ἀνετική, παρημελήθησαν ἢ ἐχάθησαν. Ἡ φιλοσοφία, αἱ ἐπιστῆμαι, καὶ ἡ φιλοκαλὰ ἦσαν λέξεις ὀλίγον εὐχρηστοὶ κατ' ἐκείνους τοὺς αἰῶνας· καὶ ἂν τοχαίνωσι δὲ κάποτε, ὑπεροχὴ ὡς πρὸς αὐτάς ἀποδίδεται εἰς ὑποκείμενα καὶ συγγράμματα τόσον εὐκαταφρόνητα, ὥστε φαίνεται ὀλίγον νὰ ἐνοεῖται ἡ ἀληθὴς αὐτῶν σημασία. Ἄνδρες τοῦ υψίστου βαθμοῦ, καὶ εἰς τὰς πλέον ἐξόχους θέσεις, δὲν ἡδύναντο νὰ ἀναγινώσκωσιν ἢ νὰ γράφωσι. Πολλοὶ ἐκ τοῦ κλήρου δὲν κατελάμβαναν τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὅποιον καθήκον ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ἀπαγγέλλωσι· τινὲς αὐτῶν μόνις ἡδύναντο νὰ τὸ ἀναγινώσκωσιν. Ἡ μνήμη τῶν παρεληλυθότων κατὰ μ' ἡ μέρους ἦτο χαμένη, ἢ διετηρεῖτο εἰς χρονικὰ πλήρη ουτιδανῶν συμβάντων καὶ μεθυσθῶν συναξαριακῶν.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἐπλάσθη μὲ διάνοιαν πρὸς ἀπόκτησιν γνώσεων· εὐδαίμων δὲ ὁ εἰς ζήτησιν αὐτῶν καταγινόμενος. Ἡ ἀγνοία εἶναι φῶσι ἀνωφελῆτος· ἀλλὰ πάντες ἴδους γνώσεις ἐμποροῦν νὰ χρησιμεύσωσιν. Ἡ ἐπιμέλεια γενικῶς ἀνταμειβεταὶ μὲ τὸ ζητούμενον τὴν ἀνακάλυψιν, κάποτε δὲ καὶ ἄλλων πολυτιμοτέρων.

Μάθησις ἑωτέρωκ' ἡ μᾶς προτοιμάζει διὰ τὴν περὶ τὰ θεῖα σοφίαν· ἐνῶ δὲ μελετῶμεν τὰ τῆς φύσεως ἔργα, ὁ Θεὸς τῆς φύσεως φανεροῦται εἰς ἡμᾶς· καθότι εἰς νοῦν καλῶς πεπαιδευμένον, οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερῶμα.

ΟΡΘΟΤΑΤΟΣ λόγος εἶναι ὅτι οἱ δὲν ἀπόλλυται. Ἡ χυνομένη τοῦ ὕδατος ῥαλὶς, τὸ καίόμενον τοῦ χαρτίου κλάσμα, τὸ καταγῆς σηπόμενον φυτὸν, πῦρ, ὅτι χάνεται καὶ λησμονεῖται, ζητεῖ ἐξίσου τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ τὸ πᾶν ἐκεῖ διατηρεῖται, καθήμενον ἐκεῖθεν εἰς χρῆσιν ἐπαναστρέφον.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΝ τὰ δι' αὐτὸν χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἶναι ἀμαθὴς, ὁ τιδήποτε ἄλλο καὶ ἂν γνωρίζῃ.